

Spørgsmaalet blev afgjort, og en Forening, som foreløbig er forbudt og senere ved Dom ophævet kan ikke beramme eller afholde offentlige Forsamlinger enten under aaben Himmel eller under Tag.

Foruden at henvisse til Grundlovens § 88 har Politidirektøren i sin Beskændtgjørelse af 4de Mai f. A. støttet sit Forbud paa Loven angaaende Omordning af Kjøbenhavns Politi af 11te Februar 1863 § 9. Det er en Selvsølge, at enhver Lov maa forstaaes som værende i fuld Samklang med Grundloven, og at det, dersom det lod sig tænke, at en Lov kunde indeholde Bestemmelser, som stode i Modstrid med Grundloven, vilde være nødvendigt at negte disse Bestemmelser Lydighed. Men i den paadetaabte Lovbestemmelse findes ikke nogen Hjemmel for Politidirektørens ubetingede Forbud mod alle følgende Møder under aaben Himmel, som maatte blive berammede af den nævnte Bestyrelse. Den tillader nemlig kun midlertidige Foranstaltninger.

Flerparten maa isølge alt Anførte betragte det vedvarende Forbud imod alle en lovlig bestaaende Forenings kommende Forsamlinger som et grundlovstridigt Overgreb, der ikke kan have nogen retlig Gyldighed. Da Justitsministeren imidlertid ikke har suspenderet og sat under Eftale den Embedsmand, som har gjort sig skyldig heri, eller befalet ham at tage sit grundlovstridige Forbud tilbage, saa tør Flerparten ikke undlade at gjøre Indstilling til Thinget om at gjøre de fornødne Skridt overfor Justitsministeren for at skaffe Grundlovens Bestemmelse med Hensyn til Borgernes Forsamlingsfrihed den fulde formelle Anerkjendelse og Lydighed tilbage. Dette kan ske paa flere Maader, men man antager det tilstrækkeligt, at Thinget, dersom det deler Flerpartens ovenfor fremsatte og begrundede Mening, opfordrer Justitsministeren til at foranledige det paagjældende Forbuds formelle Ophævelse, hvilket man saaledes skal foreslaa.

II.

Den under Nr. 2 anførte Klage fra Lieutenant Pio gaar ud paa, at det er ham forment i Varetægtsarresten at udøve den enhver dansk Borger ved Grundloven sikrede Ret til ved Trykken at offentliggjøre sine Tanker. Den hidhørende Grundlovsparagraf, som er § 86, lyder som følger:

„Enhver er berettiget til ved Trykken at offentliggjøre sine Tanker, dog under Ansvar for Domstolene. Censur og andre forebyggende Forholdsregler kunne ingenstunde paany indføres.“

At et Andragende af 9de Novbr. f. A. fra Lieutenant Pio, som i Gjenpart er tilstillet Udvalget af Justitsministeren, ses det, at Klageren havde været villig til at underkaste Alt, hvad han ønskede at offentliggjøre, Politiets Gjemmensyn, men at det desuagtet blev ham forbudt at offentliggjøre noget af det, han skrev, ja, at det endog var negtet ham at affende et Brev, som indeholdt en Berigtigelse af en i et Dagblad fremsat falsk Paastand, der berørte hans Sag. — Paa denne Klage havde Justitsministeren svaret, at det var hjemlet i Arrestryglementsrets for saavidt ikke ved Grundloven forandrede Bestemmelse, at det er forbudt ham at bringe sine skriftlige Arbejder i Trykken. Det maa vel erkendes, at en Varetægtsarrestant maa være underkastet de Indskrænkninger og Savn, der ere en nødvendig Betingelse for den fuldstændige Oplysning af den Sag, hvormed Undersøgelse foretages, og at derfor ogsaa enhver skriftlig Udarbejdelse, som en Varetægtsarrestant ønsker at offentliggjøre, maa blive Gjenstand for Politiets Gjemmensyn, inden dens Offentliggjørelse tillades, for at forvise sig om, at Intetsonhelst vedrørende den Sag, for hvilken han holdes fængslet, skal komme offentlig frem. Men der udover maa man isølge § 86 i Grundloven anse Politiet ubeføjet til at gaa. Et Arrestryglement fra Enevoldsmagtens Tid kan kun forsaavidt have Betydning, som det ikke staar i Strid med en Grundlovsbestemmelse. I ethvert frit og oplyst Borgerforsamfund maa den almindelige Humanitets Fordringer være raadende selv overfor dem, der have forset sig mod Samfundets Love, og da saa meget mere mod dem, hvem kun endnu en Mistanke i saa Henseende paahviler, saa at de ved Siden af det Onde, en Lovovertrædelse eller en Undersøgelse af, om en saadan er tilstede, nødvendig maa paaføre dem, ikke undergives noget videre udenfor Forholdet liggende umødvendigt Onde. Dette er ogsaa tydeligt udtalt i Arrestryglementet, idet der siges, at Arrestanten i Varetægtsarresten ikke skal udsættes for et større Onde end det, der er en nødvendig Følge af hans Friheds Indskrænkning og hans Person's Bevogtning, indtil hans Skjæbne ved Dom er afgjort. Ved det paalagde Forbud forekommer det Udvalgets Flerpart, at Politiet har tilspøjet Lieutenant Pio et større Onde, end det, der var en nødvendig Følge af hans Friheds Indskrænkning og hans Sags fuldstændige Undersøgelse. Fremdeles byder det tidmævnte Reglement, at de i Enkeltsellerne henseende Arresteranter, der have lært en Kunst eller et Haandværk, skulle kunne udøve dette i Arresten, forsaavidt det kan ske uden Skade for den indførte Orden og de bestaaende Regler, og Arbeidsprovet tilfalder Arrestanten. Dette Bud kan formentlig ikke være uden al Anvendelse paa Den, som er gaaet den videnskabelige Vej og er i Stand til at udøve en almindelig Forsattervirksomhed, som kunde forstaaes ham en Indtægt til Extraforpleining. Da det imidlertid har staaet og formentlig endnu staaer Lieutenant Pio frit for at faae dette Spørgsmaal paafendt af Domstolene, skal Udvalgets Flerpart afholde sig fra enhver videre Udtalelse herom, men kun sluttelig tilføie, at